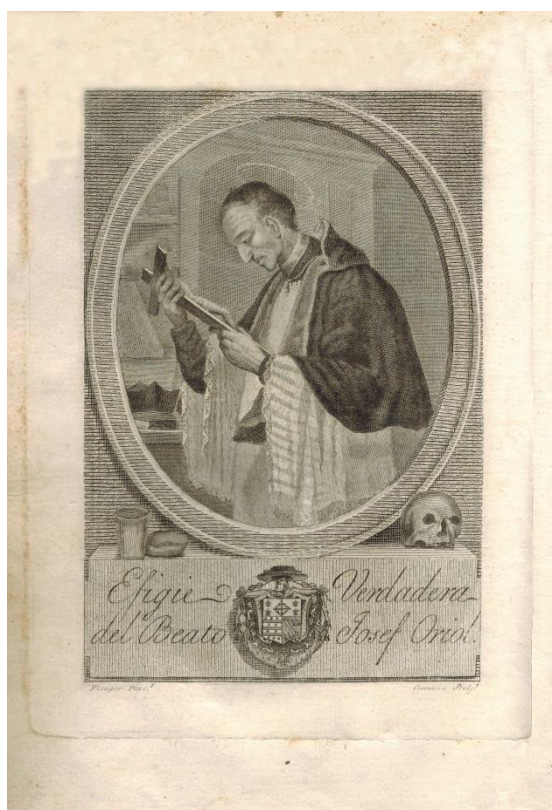

Arxiu Parroquial de Santa Maria del Pi
Barcelona

Resum de la biografia de Sant Josep Oriol

Làmines de l'edició de Francesc Masdeu de la Vida del Beato Josep Oriol
Barcelona 1807

APSMP 2019

**JOSEP ORIOL I BOGUNYÀ.
EL DOCTOR “PA I AIGUA”.
SANT DE L’ESGLÉSIA
CATÒLICA I APÒSTOL DE
BARCELONA.**

Josep Oriol i Bogunyà (Barcelona, 23 de novembre de 1650 – 23 de març de 1702) va ésser un prevere barceloní. És venerat com a sant per l'Església Catòlica i és objecte de particular devoció a la ciutat de Barcelona. La seva festa canònica se celebra el dia 23 de març.

Sant Josep Oriol nasqué al carrer d'en Cuc (avui, Mare de Déu del Pilar) el 23 de novembre de 1650 i fou batejat a Sant Pere de les Puel·les el mateix dia. Era el fill petit de vuit germans nascuts de Joan Oriol i Vaquer, velluter d'ofici i Gertrudis Bogunyà i Martí, filla d'una casa benestant provinent de Terrassa.

L'any 1651 el seu pare va morir a conseqüència de la terrible epidèmia de pesta que patí aquell any la ciutat de Barcelona i els seus germans no havien pogut superar la infantesa. Per aquesta raó Gertrudis es tornà a casar amb Domènec Pujolar, un sabater vidu, —únic recurs possible en aquell moment per no caure en la pobresa—, i el matrimoni es traslladà al barri de la Ribera. Cap als 12 anys ingressà com a escolà d'altar de Santa Maria del Mar, iniciant en aquesta comunitat de preveres la seva educació.

Estudià a la Universitat de Barcelona, obtenint el títol de Doctor en Teologia l'1 d'agost de 1674 i dos anys més tard, el 30 de maig de 1676, amb l'obtenció també d'un petit benefici al santuari de la Mare

*Sua fuerza superior le obliga
Marques de Argenteola, y á comer
no más que pan y agua.*

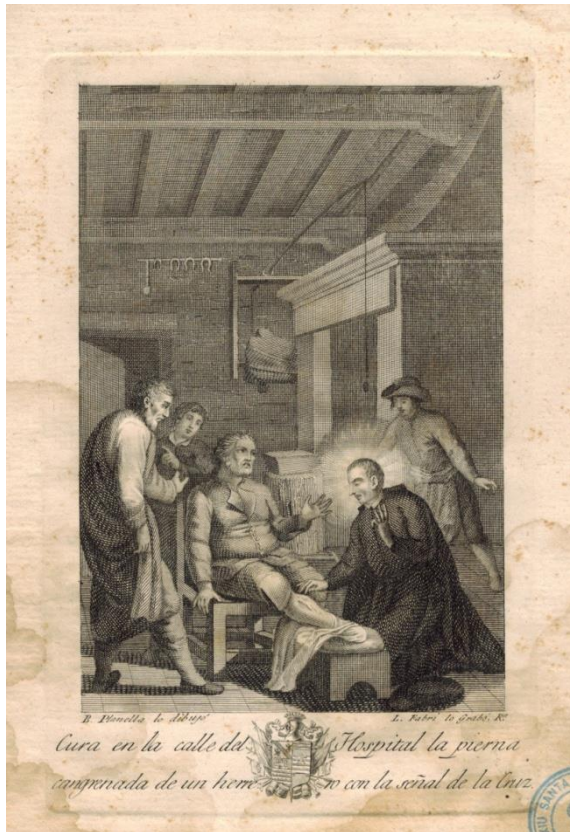
de Déu de Bell-lloc, prop de Palamós, va ser ordenat prevere al palau del bisbe de Vic.

El 29 de juny de 1676 va cantar la seva primera missa a l'església de Sant Pere de Canet de Mar, lloc de residència de la família Milans que en foren amics i protectors. Un dels membres principals d'aquesta família, Marc Antoni Milans i Macià, anys més tard, confiaria al futur sant l'educació del seu fill Tomàs Milans i Godayol, el qual va arribar a ser un destacat músic i compositor català.

En un primer moment exercí de sacerdot a l'Oratori de Sant Felip Neri, institució a la que l'unia una estreta amistat i sobretot una forta vinculació doctrinal, i també com a preceptor dels fills d'un cavaller militar d'origen italià resident a Barcelona de nom Tomàs Gasneri. A la casa d'aquest cavaller s'esdevé un dels episodis miraculosos viscuts pel jove sacerdot i que el portarà a adoptar una vida de pobresa i penitència. La pregària i la meditació seguint els principis doctrinals del Quietisme, una mena de zen del segle XVII, el va portar alguna vegada a ser fins i tot investigat per la inquisició tot i que sense conseqüències. Aquest esperit quietista és un dels trets principals de la seva espiritualitat.

La gent que el va conèixer el descriu com una persona de caràcter afable i alegre, de gran humilitat i fèrria obediència als seus superiors. La seva entrega al proïsme a través de la caritat i l'assistència fou inversament proporcional als rigors que s'infligia a través d'una seva disciplina de penitència corporal, lligada als llargs períodes del dia que dedicava a la oració i la meditació.

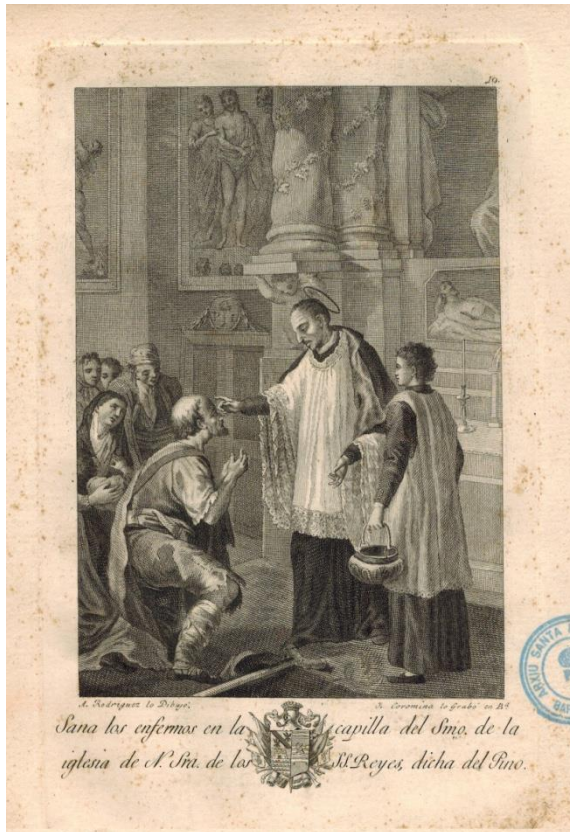
El seu ministeri principal va estar lligat sempre a la Parròquia de Santa Maria del Pi, en la qual el Papa Inocenci XI va atorgar-li un benefici l'any 1687. Des d'aquell any va ocupar nombrosos càrrecs dins la seva comunitat destacant-ne sobretot en el de passioner que el portà a haver de visitar i tenir cura dels malats i els desvalguts de la parròquia.

En una època en què la sanitat pública era inexistent i només els rics podien accedir als professionals de la salut, ell es

donava als malalts i els atenia amb els mitjans que eren al seu abast: els rentava les ferides, els posava unguents, els donava remeis casolans, els atenia i pregava amb ells. Amb el temps, a través d'aquest ministeri, va esdevenir molt popular entre la població de Barcelona i la fama del seu carisma taumatúrgic es va estendre arreu de Catalunya.

Desitjant el martiri, anà a Roma l'abril de 1698 per a oferir-se per anar com a missioner a terres llunyanes, però caigué malalt a Marsella, on se li aparegué la Mare de Déu i va tornar a Barcelona en vaixell, succeint pel camí un episodi miraculós en el que apaivagà una tempestat i levità pres d'un èxtasi místic.

A partir d'aquell moment i fins a la seva mort, el Doctor Pa i Aigua, com era conegut a Barcelona per la seva vida de penitència, desenvolupà una sèrie de dons sobrenaturals, entre els quals destaca especialment el carisma de curacions, les quals portava a terme allà on anava, però especialment a la Capella de la Sang o del Santíssim de la parròquia del Pi, cosa que el feu conegut i estimat arreu.

A partir de les tres de la tarda, un cop acabat l'ofici de vespres, el Dr. Oriol es dirigia a la capella, on ja l'esperava una gran multitud. Arrenglerava la gent, de totes procedències i jerarquies socials, a la barana de l'altar, i després d'exhortar-los a que tinguessin fe en Déu els persignava o ungia amb aigua beneïda, finalment els encomanava a l'amor de Crist i a l'oració.

El 23 de març de 1702 al carrer de la Dagueria, moria després d'una curta malaltia que ell

mateix havia profetitzat poc temps abans. El seu enterrament, pels carrers de Barcelona, fou un esdeveniment remarcable al qual acudí en massa la població de la ciutat. Per ordre del bisbe Dom Benet de Sala, el seguici funeral va recórrer el mateix itinerari que la processó del Corpus amb el seu cos dipositat sobre el baiard utilitzat per la Mare de Déu Dormida que es celebrava el dia 15 d'agost. Va ser enterrat a la capella de Sant Lleopard on exercia el seu ministeri sacerdotal i on encara hi reposa.

L'any 1759 s'inicià el procés de beatificació a instàncies d'una comissió formada per ciutadans de Barcelona i feligresos del Pi i el dia 5 de setembre de 1806 era beatificat a Roma pel papa Pius VII, fet que fou rebut amb gran alegria per tota la ciutat de Barcelona, celebrant unes fastuoses festes en honor al nou beat l'any següent les quals han estat considerades un moment capdal de l'àmbient cultural de Barcelona i, amb l'esclat l'any següent de la Guerra del Francès, el punt final de tota una època.

Fou canonitzat l'any 1909, a instàncies del cardenal Dr. Salvador Casañas i Pagès, bisbe de Barcelona i antic rector de la parròquia

del Pi, el qual tenia una gran devoció pel sant. Aquest fou també un moment important de la religiositat barcelonina recuperant momentàniament el record de la GRAN FESTA de 1807, malgrat l'ambient anticlerical de la ciutat que va tenir un dels aconteixements més dramàtics amb la Setmana Tràgica.

El mateix cardenal Casañas, coincidint amb la canonització del Dr. Oriol, va incentivar la construcció de la basílica de Sant Josep Oriol, situada al

carrer Diputació. Entre d'altres, la poetessa i monja de Pedralbes, sor Eulàlia Anzizu, va escriure una biografia i diversos textos poètics, alguns d'ells musicats pel compositor Josep Masvidal.

Sant Josep Oriol és el patró dels preveres catalans i ha tingut una especial projecció popular sobretot a la Ciutat Comtal, on ja a la segona meitat del segle XVIII i sobretot a partir de la seva beatificació l'any 1806, es convertia en motiu d'un gran nombre de manifestacions d'art i literatura populars, així com d'una infinitat d'anècdotes com aquella tant coneguda del miracle del rave quan a l'Hostal de Masrampinyo, havent sopat amb un infant que l'acompanyava i no tenir res per pagar, va llescar un rave i cada tall fet es convertia en una moneda fins a tenir exactament la quantitat deguda a l'hostaler. D'aquest miracle l'opinió de la gent el va fer patró fictici dels falsificadors de moneda.

Encara avui dia se celebra pels vols del 23 de març la festa major del barri del Pi, una de les més lluïdes de Ciutat Vella.